

VZNIKÁ TAJNÝ KLUB SUPERHOLEK

Byl úplně obyčejný den. Den jako každý jiný v přípravce naší základní školy v Zelené ulici. Od začátku školního roku už nejsme předškoláci! Přestěhovali jsme se do školy a, i když máme jiný vchod než ostatní žáci, už jsme ve škole! A naše skupina se už nejmenuje Brouček nebo Myška nebo Kulatá bříška. My jsme přípravka a ve značce máme delfíny. Hrdé a energické delfíny. Máme rádi sport, slunce a dobrodružství. Nejvíce ze všeho milujeme hádanky a tajemství. Snad jen s výjimkou Alana. Toho zajímají hlouposti a rvačky.

Toho rána nás Alan, místo aby štípal Michala nebo se koukal holkám pod sukně, svolal na poradu:

„Hej, slaboši! Všichni na start!“

Sešli jsme se v koutě s hračkami. První přiběhla Apolenka, která za ním všude běhá jako ocásek. Pak Lenka s princeznovským účesem. Přišla taky Bianka, i když je to zvláštní, protože se obyčejně všeho bojí.

Filip a Ivo. Jako vždy spolu. Míša se držel vzadu, protože věděl, že ho Alan jen tak nenechá být.

S křikem přiběhli Max a Viktor se svítícími meči, v pondělí jsme si do třídy mohli přinést vlastní hračky. Neochotně se k nám připojila Anežka, moje nejlepší kamarádka. Nemá ráda sukně a nikdy se nechtěla stát princeznou. No a taky já.

„Poslouchejte! Začínáme Hvězdné války!“ prohlásil Alan.

Lenka a Bianka se hned začaly překřikovat:

„Dnes budu princezna já!“ volala Bianka.

„Právě že já! Já!“ odpovídala Lenka, až se jí trásly copy.

Záviděla jsem jí. Opravdu dnes vypadala jako princezna Leia. Od rána hrdě ukazovala copy spletené kolem hlavy jako preclíky.

Alan se na nás, holky, podíval spatra.

„Hvězdné války jsou pro mrňata!“ prohlásil.

Podivily jsme se. Jak to? Hvězdné války byly naší oblíbenou zábavou, co jsme teď v přípravné třídě! Alan obvykle hrál Luka Skywalkerera. My, holky, jsme na střídačku hrály roli princezny Leiy.

Alan tajemně pronesl:

„Budeme mít svůj tajný klub.“ Rozhlédl se po třídě, aby se ujistil, jestli je učitelka dostatečně daleko. „Říkám vám, tajný klub je supervěc,“ dodal polohlasem.

Paní učitelka seděla zamyšlená u okna. Vystříhovala písmena abecedy z červeného kartonu. Dnes jsme se měli naučit písmeno P.

„Na co klub?“ zeptal se Filip. „Já chci hvězdné války. Jsou super!“

„Já taky, já taky,“ překřikovali kluci Alana a, aby byli připraveni k boji, vytasili svítící meče.

„Dobře,“ souhlasil Alan. „Ale dnes hrajeme bez holek!“

„To je nespravedlivé!“ křikla jsem a dupla nohou.

„Když ne, tak ne!“ Uražená Lenka se otočila na patě a sedla si ke stolu.

Brzy jsme se tam sešly všechny a zabraly se do holčičích záležitostí. Kreslily jsme a vystříhovaly, ale všechny jsme závistivě koukaly na kluky a pozorovaly, jak bojují.

„Nuda,“ zívla Anežka.

Náhle mi něco svitlo v hlavě: *Tajný klub? Alan měl skvělý nápad!*

„Poslechněte,“ zašeptala jsem. „Mám supernápad!“

Holky se naklonily ke mně. „My si taky založíme klub. Klub jenom pro holky.“ řekla jsem slavnostně.

„A budeme si v tom klubu hrát na Hvězdné války?“ zeptala se Lenka tenkým hláskem.

„Viš, Ěmi, to je hezký nápad, ale kdo mu bude šéfovat?“ přemýšlela Bianka a dodala: „Šéfem je vždycky kluk. Můj táta je šéf a říká, že žena-šefová je katastrofa.“

„Moje máma je taky šefová!“ prohlásila jsem. „A zvládá to!“

Ale zřejmě mě už nikdo neslyšel, protože se vzájemně překřikovaly.

„Možná by Alan souhlasil s šéfováním našeho klubu?“ pištěla Apolenka.

„Nebo nějaký jiný kluk!“ přidala se Bianka.

„Kluk nám nebude poroučet,“ odpověděla tvrdě Anežka. „Bude to klub holek!“

„Tajný klub superholek,“ dodala jsem rychle.

A Bianka pak prohlásila:

„Já mu chci šéfovat. Táta mě naučí vládnout.“

Všechny jsme ztichly a podívaly se na ni. První se ozvala Anežka:

„Ty?!“ obrátila oči v sloup. „Šéfem tajného klubu? A kdo se bojí much, brouků a koček? A žaluje paní učitelce? Asi chápeš, že šéf musí být... hmm... trochu zodpovědnější?“

Anežka se na nás naléhavě podívala, ale nikdo z nás se neozval, proto se obrátila na mě:

„Ty, Emi! Ty budeš nejlepší šéfová! Nakonec to byl tvůj nápad. Hlasujeme!“

„To není pravda. Alan vymyslel tajný klub,“ opáčila Apolenka, ale ztichla, protože Anežka na ni vrhla svůj nejhrozivější pohled.

A začalo se hlasovat. Trochu jsem se bála, že prohraju. Ale pak každá zvedla ruku na znamení, že hlasuje pro

mě. A tak jsem byla poprvé v životě zvolena šéfovou. Šéfovou *Tajného klubu superholek*. Jednohlasně!

„Budeš superšéfová!“ Anežka mě poplácala po zádech.

„Klub superholek! To je výborný nápad!“ Byla jsem si tím teď jistá. Prohlásila jsem slavnostně: „Už žádná nuda! Žádné sezení v koutě! Žádné čekání na roli, kterou vymyslí Alan! Jsme superholky!“

„A co vlastně budeme v tom klubu dělat?“ ptala se Lenka.

„Budeme mít svoje tajemství. A tajnou základnu,“ odpovíděla rychle Anežka.

„Vymyslíme misi,“ dodala jsem. „Založíme si tajné deníky.“

„No a budeme jako opravdové dámy. Nedostupné!“

„Nedostupné?“ Udivená Bianka se otočila na patě. „Zeptám se paní učitelky.“

Zadržela jsem ji.

„V Tajném klubu superholek neprozrazujeme tajemství cizím.“

Bianka začala natahovat, jako kdyby se měla rozbřechet.

„Fňukny taky nebereme,“ podotkla Anežka. „Pokračuj, Emi,“ otočila se ke mně.

„Moje máma tvrdí, že žena má být tajemná a nedostupná,“ vysvětlovala jsem kamarádkám.

„Například, když vás kluk chce chytnout za ruku, tak s tím vůbec nemusíte souhlasit,“ pokračovala jsem.

„Ani když je to Alan?“ podivila se Apolenka.

Anežka obrátila oči v sloup.

„Apoleno!“ křikla jsem. „Mysli hlavou! Alan je nesnesitelný!“

„Ale já ho mám moc ráda,“ špitla Apolenka.

Pokračovala jsem ve výkladu: „Kluci by nás měli pouštět ve dveřích.“ Holky na mě hleděly s údivem.

„Jsi expert!“ ozvala se najednou Bianka. „Ale zvládneme to?“

O tom jsem nepochybovala. Cítila jsem, že budeme opravdovým Tajným klubem superholek.

A pak jsem si vzpomněla na spor s mámou o princezně a žábě, a ačkoliv jsem s ní tehdy nesouhlasila, tak teď jsem prohlásila:

„Dokonce i ze žáby může vyrůst princezna. S námi to bude stejné!“

Chtěla jsem toho o plánech klubu říct mnohem víc, ale paní učitelka tleskla dlaněmi a oznámila:

„Děti! Všichni do kroužku. Začínáme hodinu!“

„Kdy dostaneme odznaky?“ zadržela mě Anežka, když jsem se prodírala dopředu.

„No jo, vlastně. Musíme mít odznaky,“ pomyslela jsem si a nahlas jsem řekla: „Domácí úkol. Do zítřka každá z nás vytvoří návrh odznaku. A teď se musíme rozdělit. Už nemůžeme sedět spolu, všichni pochopí, že něco chystáme.“

Posedaly jsme si na různá místa v kruhu, abychom od sebe odlákaly pozornost. Jenom paní učitelka se na nás pozorně dívala a tajemně se usmívala.

Po poledni, když už šly všechny děti domů a máma měla jako vždy zpoždění, jsem nakreslila návrh odznaku klubu a schovala ho hluboko do kapsy.

„Víš, mami,“ začala jsem, když už jsme byly na cestě domů. „Když splníš určité podmínky, tak tě možná přijmeme do Tajného klubu superholek.“

„Ano, Emi, ano... Tajný klub...“ prohodila máma a pobrukovala si rytmus nějaké „chillout“ písničky, kterou hráli v rádiu. A já jsem jí právě vyzradila velké tajemství! Tajemství vzniku Tajného klubu superholek!

*Člověk nemůže počítat se zájmem. Ani u vlastní mámy!
V duchu jsem se zamračila. Ještě uslyší o Tajném klubu
superholek!*